

รายงานวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง

การพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อวิดีโอของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1

โดย

นายจันทศักดิ์ จันทร์เกื้อ 654189020

คณะครุศาสตร์ สาขาวิชาพลศึกษา

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนเทศบาล 4(บ้านแหลมทราย)

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 1

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่องวิจัย การพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อ วิดีโอของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1

ชื่อผู้วิจัย นายจันทศักดิ์ จันทร์เกื้อ

ปีการศึกษา 2568

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาทักษะการเดาะลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อวิดีโอ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล 4 (บ้านแหลมทราย) จังหวัดสงขลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 โดยมีกลุ่มเป้าหมาย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล 4 (บ้านแหลมทราย) จำนวน 22 คน ใช้ระยะเวลาในการทำการวิจัย วันที่ 21 มิถุนายน 2564 ถึง วันที่ 12 กรกฎาคม 2564 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยข้อมูลประกอบไปด้วย แบบฝึกร่วมกับการใช้สื่อวิดีโอ แบบประเมินภาคปฏิบัติและวิเคราะห์ข้อมูลโดยค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาทักษะการเดาะลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อวิดีโอ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล 4 (บ้านแหลมทราย) จังหวัดสงขลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ในภาพรวมมีแนวโน้มสูงขึ้น เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคลพบว่านักเรียนทุกคนมีทักษะการเดาะลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในที่ดีขึ้น

คำนำ

รายงานการวิจัยฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน โดยใช้สื่อวิดีโอเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้และฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล 4 บ้านแหลมทราย จังหวัดสงขลา การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ทักษะการเล่นตะกร้อได้อย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเล่นจริงได้จึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาสื่อการเรียนรู้รูปแบบใหม่ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่บ้าน สื่อวิดีโอจึงถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการส่งเสริมให้นักเรียนสามารถฝึกปฏิบัติทักษะกีฬาได้อย่างต่อเนื่อง ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในการนำไปใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาพลศึกษา ตลอดจนเป็นแนวทางให้นักเรียนและผู้ที่สนใจสามารถนำวิธีการฝึกทักษะด้วยสื่อวิดีโอไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อและกีฬาประเภทอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 1
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันกีฬาเซปักตะกร้อกำลังเป็นที่นิยมเล่นกันอย่างแพร่หลาย ส่งผลให้มีการจัดการแข่งขันในรายการต่าง ๆ ซึ่งทางกระทรวงศึกษาของประเทศไทยมีนโยบายสำคัญที่จะส่งเสริมให้นักเรียนมีการออกกำลังกายและพัฒนาสมรรถภาพของนักเรียนให้มีสุขภาพที่ดีในทุกระดับชั้น โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ที่ต้องมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา ซึ่งมีกิจกรรมเกี่ยวกับกีฬาที่หลากหลาย กีฬาที่สำคัญซึ่งต้องนำมาจัดการเรียนการสอนคือ กีฬาเซปักตะกร้อ ซึ่งเป็นกีฬาพื้นบ้านของไทย และเป็นกีฬาที่นกั เรียนสามารถเล่นได้ง่ายและไม่ยุ่งยาก อีกทั้ง ยังสามารถเล่นได้ทั้งในร่มและกลางแจ้ง เป็นกีฬาที่มีความสำคัญ ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรยี นการสอนในรายวิชาพลศึกษาจึงควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับนักเรียนเพอื่ ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ทกั ษะพื้นฐานของกีฬาเซปักตะกร้ออย่างเท่าเทียมกันในท่าลูกเสิร์ฟ ซึ่งเป็นท่าพื้นฐานสำคัญที่นักเรียนควรเรียนรู้และฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ เนื่องจากท่าลูกเสิร์ฟจำเป็นอย่างยิ่งที่นักเรียนควรฝึกฝนให้เกิดทักษะอย่างเข้าถึงกันในวิชาลูกตะกร้ออย่างเท้าด้านในมีความสำคัญในการเล่นเป็นทีม คือ ใช้ในการเสิร์ฟและยังสามารถใช้ในการรับลูกเสิร์ฟจากฝ่ายตรงข้ามได้ รวมถึงใช้ลูกเสิร์ฟให้ผู้เล่นตำแหน่งรุกเล่นได้ง่ายขึ้น และใช้ประโยชน์ในการรับลูกทั่วไปขณะตกเป็นฝ่ายรับ หากพิจารณาการให้คะแนนและสถิติแล้ว จะเห็นว่าทักษะการเล่นลูกตะกร้ออย่างเท้าด้านในจะมีประโยชน์และสามารถพัฒนาผู้ตามกลุ่มหลักและลูกเล่นต่าง ๆ เนื่องจากอยู่ในรูปแบบการเล่นเป็นทีมแล้ว การเล่นลูกตะกร้อจึงนับได้ว่าเป็นทักษะหลักในการใช้ประโยชน์มากที่สุด และรองลงมาจะเป็นการเล่นลูกด้วยศีรษะ ดังนั้นการฝึกปฏิบัติเพื่อให้มีความเชี่ยวชาญและชำนาญจริงควรเน้นการฝึกทักษะนี้ให้มาก แล้วจึงเน้นการฝึกทักษะรวมผสมผสานให้เกิดความมั่นใจ

คำถามการวิจัย/ปัญหาการวิจัย

1. นักเรียนปฏิบัติทักษะการเดาะตะกรอ้ ด้วยข้างเท้าไม่ได้
2. อะไรเป็นสาเหตุทำให้นักเรียนปฏิบัติทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าไม่ไ ด้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในก่อนและหลังของการใช้สื่อวิดีโอ

ขอบเขตการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล4 (บ้านแหลมทราย) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 22 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น

ทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อวิดีโอ

2. ตัวแปรตาม

ทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

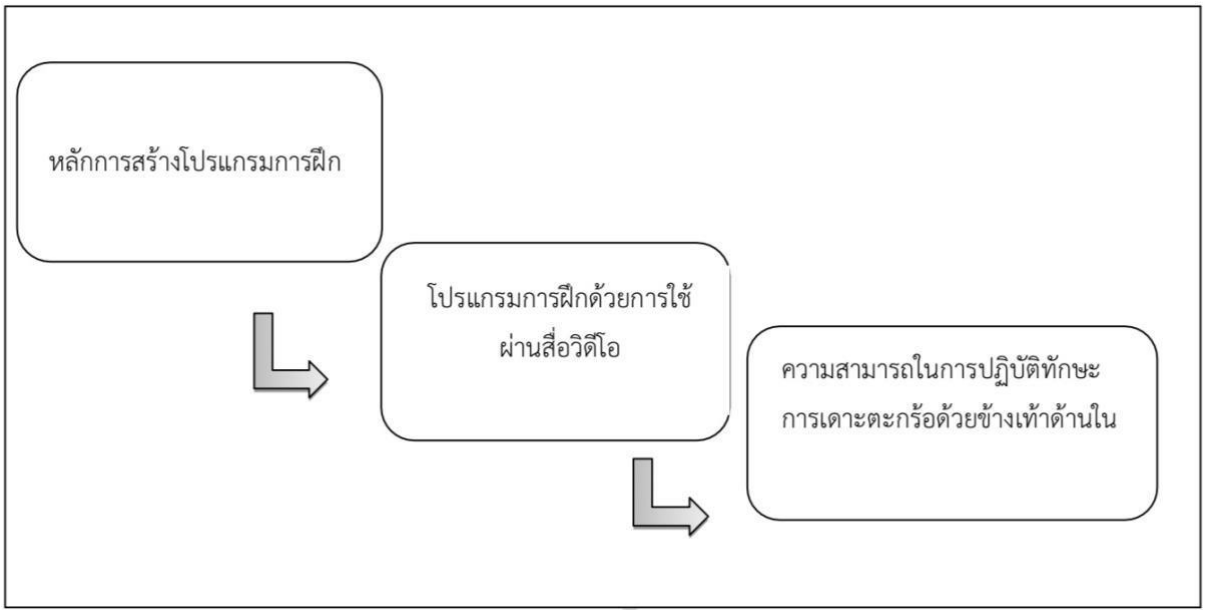
3 สัปดาห์ **นิยามศัพท์เฉพาะ**

1. การพัฒนาทักษะการเดาะตะกรอ้ ด้วยข้างเท้าด้านใน หมายถึง การเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน ให้มีความถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากขึ้น
2. การเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน หมายถึง การเดาะตะกร้อ โดยลูกตะกร้อ สัมผัสบริเวณข้างเท้า ด้านใน
3. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล 4 (บ้านแหลมทราย)

ประโยชน์ที่คาดว่า จะได้รับ

1. นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในได้ถูกต้อง
2. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อวิดีโอ
3. นักเรียนสามารถนำทักษะการเตะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในไปปรับใช้ได้

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

บทที่ 2
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อวิติโอ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล4 (บ้านแหลมทราย) ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้รวบรวมนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประวัติและความเป็นมากีฬาเซปักตะกร้อ
2. ประโยชน์และความสำคัญของการเล่นตะกร้อ
3. ทักษะพื้นฐานของกีฬาเซปักตะกร้อ
4. ทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ประวัติและความเป็นมากีฬาเซปักตะกร้อ

ประวัติตะกร้อความเป็นมาของกีฬาตะกร้อ สามารถอ้างอิงได้จากภาพจิตรกรรมฝาผนังที่วัดพระแก้วกรุงเทพมหานคร ที่สร้างตั้งแต่ปี ค.ศ. 1785 ซึ่งภาพศิลปะเรื่องรามเกียรติ์ มีภาพการเล่นตะกร้อแสดงไว้ให้อนุชนรุ่นหลังได้รับรู้ เป็นภาพหนุมานกำลังเล่นเซปัก ตะกร้อ อยู่ท่ามกลาง กองทัพลิงนอกเหนือจากหลักฐานภาพจิตรกรรมดังกล่าว ยังมีบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่กล่าวถึง กีฬาชนิดนี้ตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ. 2133 – ปัจจุบัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

พ.ศ. 2133-2149 (ค.ศ. 1590-1606) ในยุคของ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ที่ประเทศไทย เดิมชื่อประเทศสยาม มีสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ทรงเป็นพระมหากษัตริย์และมีกรุงศรีอยธยาเป็น เมืองหลวง คนไทยหรือคนสยาม มีการเริ่มเล่นตะกร้อที่ทำด้วยหวาย ซึ่งเป็นการเล่น ตะกร้อวง

พ.ศ. 2199-2231 (ค.ศ. 1656-1688) มีหลักฐานพอจะอ้างอิงได้ว่า ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์ มหาราช ทรงเป็นพระมหากษัตริยในยุคสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นเมืองหลวงมีคณะสอนศาสนาชาวฝรั่งเศสมาพำนักในกรุงศรีอยุธยา เมื่อวันที่ 22 สิงหาคม 2205 มีการสร้างวัดนักบุญยอเซฟ นิกายโรมันคาทอริก ซึ่งมีบันทึกของ บาทหลวง เดรียง โลเนย์ ว่าชาวสยามชอบเล่นตะกร้อกันมาก

พ.ศ. 2315 (ค.ศ. 1771) เป็นช่วงหมดยุคกรุงศรีอยุธยาซึ่งเป็นตอนต้นแห่งยุคสมัยกรุงธนบุรีเป็น เมืองหลวง ได้มีชาวฝรั่งเศสชื่อ นายฟรังซัว อังรี ตุระแปง ได้บันทึกในหนังสือ
ชื่อ HISTOIRE DU ROYAUME DE SIAM พิมพ์ที่ กรุงปารีส ระบุว่า ชาวสยามชอบเล่นตะกร้อใน ยามว่างเพื่อออกกำลังกาย

พ.ศ. 2395 (ค.ศ. 1850) ในยุคกรุงรัตนโกสินทร์หรือกรุงเทพมหานคร เป็นเมืองหลวงยังมีข้ออ้าง อิงในหนังสือ ชื่อ NARATIVE OF A FESIDENCE IN SIAM ของขาวอังกฤษชื่อ นายเฟรเดอริค อาร์ เซอร์นีล ระบุว่ามีการเล่นตะกร้อในประเทศสยามการเล่น ตะกร้อ ของคนไทยหรือคนสยาม มี หลักฐานอ้างอิงค่อนข้างจะชัดเจนว่ามีการเล่นกันมานแล้ว ตั้งแต่ยุคสมัย กรุงศรีอยุธยา เป็น เมือง หลวง พยานหลักฐานสำคัญที่จะยืนยันหรืออ้างอิงได้ดีที่สุด น่าจะเป็นบทกวีใน วรรณคดีต่าง ๆ ของแต่ละยุคสมัยที่ร้อยถ้อยความเกี่ยวพันถึงตะกร้อ ไว้ เช่น

พ.ศ. 2276-2301 (ค.ศ. 1733-1758) ในยุคสมัย พระเจ้าบรมโกศ ครองกรุงศรีอยุธยา ซึ่งเป็นยุคที่ วรรณคดีหรือวัฒนธรรมด้านอักษรศาสตร์เฟื่องฟู ก็มีกวีหลายบทเกี่ยวพันถึงตะกร้อ

พ.ศ. 2352-2366 (ค.ศ. 1809-1823) เป็นยคตอนต้นของกรงรัตนโกสินทร์(กรงเทพมหานคร) เป็น เมืองหลวงสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย (รัชกาลที่ 2) ทรงเป็นพระมหากษัตริยใน พระราชนิพนธ์ร้อยกรองของของรรณคดีเรื่องอิเหนา และเรื่องสังข์ทอง มีบทความร้อยถ้อยความ เกี่ยวพันถึง ตะกร้อ ด้วย

พ.ศ. 2366-2394 (ค.ศ. 1823-1851) ในยุคสมัยกรุงรัตนโกสินทร์เป็นเมืองหลวงสมัย สมเด็จ พระนังเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 3) ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ ในบทกวีของสุทรภกวีเอกแห่งกรุง รัตนโกสินทร์ ได้เขียนบทกวี นิราศเมืองสุพรรณ ในปี พ.ศ.2384 (ค.ศ. 1841)
มีร้อยถ้อยความเกี่ยวพันถึงตะกร้อ ไว้เช่นกันเหตุผลหรือข้ออ้างที่กล่าวมาทั้งหลายทั้งปวง ย่อมถือ เป็นพยานหลักฐานไว้ว่า คนสยามหรือคนไทย ได้เล่น ตะกร้อ มาเป็นเวลาช้านานแล้ว

พ.ศ. 2468-2477 (ค.ศ. 1925-1934) ในยุคสมัยกรุงรัตนโกสินทร์เป็นเมืองหลวงสมัย สมเด็จ พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ (รัชกาลที่ 7) ได้มีการปรับปรงหรือตัดแปลงการ เล่นตะกร้อขึนหลายรูปแบบซึ่งมีตะกร้อลอดห่วง ตะกรอ้ ข้ามตาข่าย ตะกร้อชิงธงตะกร้อพลิกแพลง และการติดตะกร้อตามร่างกาย

พ.ศ. 2470 (ค.ศ. 1927) โดยหลวงมงคลแมน ชื่อเดิม นายสังข์ บูรณะศิริ เป็นผู้ริเริมวิธีการเล่นตะกร้อลอดห่วงและเป็นผู้คิดประดิษฐ์ห่วงชัยตะกร้อขึ้นเป็นครั้งแรก ซึ่งเดิมห่วงชัยตะกร้อเรียง ติดกันลงมามี 3 ห่วงแต่ละห่วงมีความกว้างไม่เท่ากันกล่าวคือ ห่วงบนเป็นห่วงเล็ก ห่วงกลางจะ กว้างกว่าห่วงบน และห่วงล่างสุดมีความกว้างกว่าทกห่วงเรียกว่า "ห่วงใหญ่" ต่อมาได้มีการ ปรับปรุง-เปลี่ยนแปลงรูปทรงของห่วงชัยเป็น"สามเส้าติดกัน"ทั้ง 3 ห่วง (สามด้ามด้าน) มีความกว้างเท่ากัน ดังที่ใช้ทำการแข่งขันในปัจจุบันการติดตะกร้อตามร่างกาย สมควรต้องบันทึก หรือเขียนไว้เป็นหลักฐานด้วย เพราะถือว่าเป็นความสามารถพิเศษเฉพาะตัว ซึ่งการติดลกตะกร้อ ไว้ตามร่างกายเป็นเรื่องที่ไม่ง่าย ต้องได้รับการฝึกอย่างมากประกอบกับพรสวรรค์เพราะการติดลูก ตะกร้อ ต้องกระทำกันโดยลูกตะกร้อลอยมาในอากาศ และผู้เล่นต้องใช้อวัยวะของร่างกาย เช่น หน้าผาก ไหล่ คอ คาง ข้อพับแขน ข้อพับขาด้านหลังหรือขาหนีบ เป็นต้น โดยไม่ให้ลูกตะกร้อตก พื้น ผู้ที่สมควรบันทึกไว้เป็นหลักฐานหรือเกียรติประวัติ มีจำนวน 5 คนได้แก่

พ.ศ. 2470 (ค.ศ. 1927) หม่องปาหยิน (คนพม่า) สามารถติดตะกร้อได้จำนวน 5 ลูก การที่นำเอา ชื่อหม่องปาหยินบันทึกไว้เป็นประวัติการติดลกตะกร้อของไทยก็เพราะว่าหม่องปาหยิน อาศัยอย ในประเทศไทยตั้งแต่สมัยยังหนุ่ม มีภรรยาเป็นคนไทย, ประกอบอาชีพอยู่ในประเทศไทยจน เสียชีวิตนางชลอศรี ชมเฉวก เป็นชาว อำเภอหล่มสัก จงั หวัดเพชรบูรณ์ สามารถติดลูกตะกร้อได้ จำนวน 9 ลูกนายแปลง สังขวัลย์ เป็นชาว กรุงเทพมหานคร สามารถติดลูกตะกร้อได้ จำนวน 9 ลูกนายคล่อง ไตรสุวรรณ เป็นชาว อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช สามารถติดลูกตะกร้อ ได้ 11 ลูกนายประสงค์ แสงจันทร์ เป็นชาว จังหวัดสิงห์บุรี สามารถติดลูกตะกร้อได้จำนวน 24 ลูก ซึ่งมีการดัดแปลงลงลูกตะกร้อบางลูกให้เล็กลงในช่วงปี

พ.ศ. 2470 (ค.ศ. 1927) คนสยามหรือคนไทยมีความชื่อชอบกีฬาตะกร้อกันอย่างแพร่หลายขึ้น เพราะตามเทศกาลงานวัดต่าง ๆ ในยุคกรุงรัตนโกสินทร์ เช่น วัดสระเทศ (ภูเขาทอง) วัดโพธิ์ท่า เตียน วัดอินทวิหาร (บางขุนพรหม) ได้เชิญหม่องปาหยนิ ไปแสดงโชว์การติดลูกตะกร้อตาม ร่างกาย ซึ่งมีการเก็บเงินค่าชมด้วยหลังยุคหม่องปาหยินยังมีหม่อมราชวงศ์อภินพ นวรัตน์ (หม่อม ป้อง) เป็น ผู้หนึ่งที่มีความสามารถเล่นตะกร้อพลิกแพลง ซึ่งก็ได้รับเชิญไปเดาะตะกร้อโชว์ตาม เทศกาลงานวัด, โรงเรียน และมหาวิทยาลัยด้วย

พ.ศ. 2470 (ค.ศ. 1927) ได้มีการจดทะเบียนก่อตั้ง สมาคมกีฬาสยาม อย่างเป็นทางการ โดยมี พระยาภิรมย์ภักดี เป็น นายกสมาคมกีฬาสยาม คนแรก ซึ่งได้จัดให้มีการแข่งขัน ตะกร้อข้ามตา ข่าย ที่ท้องสนามหลวง เป็นครั้งแรก

พ.ศ. 2472 (ค.ศ. 1929) นายผล พลาสินธุ์ ร่วมกับนายยิ้ม ศรีหงส์ หลวงสำเร็จวรรณกิจ และขุน จรรยาวิทิต ได้ปรับปรุงแก้ไขวิธีการเล่นตะกร้อข้ามตาข่าย ซึ่งบางคนก็ได้อ้างว่ากลุ่มของ นายผล พลาสินธุ์ เป็นผู้คิดวิธีการเล่นตะกร้อข้ามเชือกมาก่อน โดยดัดแปลงจากกีฬาแบดมินตัน และได้มีการจัดการแข่งขันที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นครั้งแรกข้ออ้างดังกล่าว ผู้เขียนคือ คุณปิยศักดิ์ มทาลัย ไม่สามารถยืนยันยันได้ และขอยกคุณงามในคนปการให้แก่ทุกท่านที่กล่าวนามไว้เป็น สาระสำคัญ

พ.ศ. 2475-2479 (ค.ศ. 1932-1936) นายยิ้ม ศรีหงส์ ซึ่งเป็นเจ้าของกิจการโรงพิมพ์ศรีหงส์ เป็นนายกสมาคมกีฬาสยาม คนที่ 2 ได้จัดการแข่งขันกีฬาไทยหลายอย่าง เช่น ก็ฬาว่าว ตะกร้อลอด ห่วง ตะกร้อข้ามตาข่าย ตะกร้อวงเล็กตะกร้อวงใหญ่ และตะกร้อชิงธง ที่ท้องสนามหลวง เป็นการเฉลิมฉลองรัชธรรมนูญ ฉบับแรกของประเทศสยาม หรือประเทศไทย

พ.ศ. 2476 (ค.ศ. 1933) นาวาเอกหลวงศุภชลาศัย ร.น. ได้ก่อตั้งกรมพลศึกษาและท่านก็ได้ดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมพลศึกษา คนแรก จึงได้รับสมญานามว่า บิดาแห่งกรมพลศึกษาซึ่งท่านเป็นผู้มีความสำคัญยิ่งในการปรับปรงแก้ไขวิธีการเล่นตะกร้อ โดยมีผู้ให้ความช่วยเหลือที่สำคัญ จำนวน 5 คนคือ คุณพระวิบูลย์ คุณหลวงมงคลแมน คุณหลวงประคูณ พระยาอุดมพงษ์เพ็ญสวัสดิ์ และ พระ ยาภักดีนรเศรษฐ (นายเลิด) เป็นเจ้าของกิจการรถเมล์และโรงน้ำแข็ง

พ.ศ. 2479 (ค.ศ. 1936) พระยาจินดารักษ์ ได้ขึ้นดำรงตำแหน่ง อธิบดีกรมพลศึกษา คนที่ 2 ท่านได้เป็นประธานคณะกรรมการปรับปรงแก้ไข กติกาก็หาตะกร้อข้ามตาข่ายให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งกรมพลศึกษาได้ประกาศใช้กติกากีฬาตะกร้อข้ามตาข่าย อยา่ งเป็นทางการเมอื ปี พ.ศ. 2480 (ค.ศ. 1937) และจัดให้มีการแข่งขันระหว่างโรงเรียนมัธมชายขึ้นทั่วประเทศไทยด้วย
พ.ศ. 2480-2484 (ค.ศ. 1937-1941) นาวาเอกหลวงศุภชลาศัย ร.น. ได้เป็น นายกสมาคมกีฬา สยาม

พ.ศ. 2482 (ป ี ค.ศ. 1939) ประเทศสยาม ได้เปลี่ยนชื่อเป็นประเทศไทยจึงทำให้ นาวาเอกหลวงศุภชลาศัยร.น.ด้ารงดำแหน่งสองสถานภาพในคราวเดียวกันกล่าวคือ ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมก็หาสยามและ นายกสมาคมก็หาไทยด้วย เพราะว่าสมาคมกีฬาสยาม ได้เปลี่ยนชื่อเป็นสมาคมกีฬาไทยตามการเปลี่ยนชื่อของประเทศ

พ.ศ. 2484-2490 (ค.ศ. 1941-1947) พระยาจินดารักษ์ เป็น นายกสมาคมกีฬาไทย

พ.ศ. 2490-2498 (ค.ศ. 1947-1955) ฟันเอกหลวงรณสิทธิ์ เป็น นายกสมาคมกีฬาไทย

พ.ศ. 2497-2498 (ค.ศ. 1954-1955) จอมพล ป.พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีเป็นผู้อุปถัมภ์พิเศษ

พ.ศ. 2498-2500 (ค.ศ. 1955-1957) จอมพลเรือหลวงยุทธศาสตร์โกศล ร.น. เป็นนายกสมาคม กีฬาไทย

พ.ศ. 2500-2503 (ค.ศ. 1957-1960) พลเอกประภาส จารุเสถียร เป็น นายกสมาคมกีฬาไทย

พ.ศ. 2503 (ค.ศ. 1960) พลเอกประภาส จารเสถียร ไดน้ำความกราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

(รัชกาลที่ 9) ขอให้สมาคมกีฬาไทยอยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์
วันที่ 18 เมษายน 2503 (18 Aprl 1960) พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 9) ได้ทรงรับสมาคมกีฬาไทย ไว้ใน พระบรมราชูปถัมภ์สมาคมกีฬาไทยจึงได้เปลี่ยนสถานภาพเป็นสมาคมก็หาไทยในพระบรมรมราชูปถัมภ์ ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาพ.ศ. 2502 (ค.ศ. 1959) ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาแหลมทองหรือ เซียพเกมส์ ครั้งที่ 1ประเทศพม่า ได้นำนักกีฬาตะกร้อ (พม่าเรียกตะกร้อว่า ชินลง) มาเล่นหรือแสดงตามรูปแบบของพม่า ให้คนไทยได้ชมในลักษณะแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม
พ.ศ. 2504 (ค.ศ. 1961) ประเทศพม่า เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเซียพเกมส์ ครั้งที่ 2 ได้เชิญนักกีฬาตะกร้อไทยไปร่วมโชว์แสดง ซึ่งประเทศไทย ได้ส่งทีมตะกร้อลอดห่วง ไปทำการโชว์ แสดง และได้รับการชื่นชอบจากชาวพม่าเป็นอย่างมาก

พ.ศ. 2504-2511 (ปี ค.ศ. 1961-1968) พลเอกประภาส จารเสถียร เป็น นายกสมาคมกีฬาไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ปฐมเหตุแห่งการบรรจุเข้าสู่กีฬาระดับชาติ

2. ประโยชน์และความสำคัญของการเล่นตะกร้อ

1. ตะกร้อเป็นกีฬาที่ประหยัด ลงทุนน้อยแต่เล่นได้หลายคนคุ้มค่าเงิน สามารถร่วมทุนกันคนละเล็กละน้อยหรือ ผลัดกันซื้อก็ได้ ทั้งลูกตะกร้อก็มีความทนทาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ารู้จักใช้และรู้จักเก็บรักษาให้ดี
2. การเล่นตะกร้อเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ทำให้จิตใจสดชื่นแจ่มใสและที่สำคัญคัญผู้ที่เล่นตะกร้อยังได้ชื่อว่าเป็นผู้หนึ่งที่ส่งเสริมกีฬาศิลปะและวัฒนธรรมไทย ซึ่งถือได้ว่า เป็นการรักษาเอกลักษณ์ของชาติอีกด้วย

3. การเล่นตะกร้อยังเป็นพื้นฐานของการเล่นกีฬาประเภทอื่นได้เป็นอย่างดี เพราะทำให้ผู้เล่นรู้จักวิธีการครอบครองลูก รู้จังหวะเข้าออก จังหวะการเตะ โดยให้มีความสัมพันธ์ระหว่างมือ เท้า อวัยวะต่างๆ ได้ คล่องแคล่วไหวสอดคล้องกัน สร้างความแข็งแกร่งของกล้ามเนื้อ ก่อให้เกิดความ แข็งแรงและความอดทนอีกด้วย

3. ทักษะพื้นฐานของกีฬาเซปักตะกร้อ

สิ่งที่สำคัญที่สุดที่จะนำไปสู่กระบวนการการเล่นเกมเซปักตะกร้อ คือ ทักษะระดับพื้นฐานหรือความชำนาญการในการเล่นระดับเบื้องต้น ซึ่งประกอบด้วยทักษะที่สำคัญดังนี้ ทักษะการเตะตะกร้อด้วยหลังเท้าทักษะการเตะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน ทักษะการเล่นตะกร้อด้วยเข่าทักษะการเล่นตะกร้อด้วยศีรษะ ทั้ง 4ทักษะที่กล่าวข้างต้นนี้เป็นทักษะหลักเบื้องต้นที่จะต้องสร้างความชำนาญการเพื่อเชื่อมโยงต่อการเล่นเป็นเกมความสำคัญของทักษะทั้ง 4 อย่างนำไปใช้ ประโยชน์ในกระบวนการเล่นเกมได้ดังนี้การเล่นตะกร้อด้วยหลังเท้ามีความสำคัญในการเล่นเป็นทีม คือ ใช้ในการรับลูกเสิร์ฟประเภทลุกสั้นหรือลูกหยอด และ ใช้ในการเสิร์ฟโดยในปัจจุบันการเสิร์ฟด้วยหลังเท้าเป็นที่นิยมมาก เนื่องจากวิถีของลูกเสิร์ฟไม่สามารถคาดเดาได้ว่าจะลงจุดใด บวกกับความรุนแรง ทำให้ลูกเสิร์ฟไม่ บรรลุเป้าหมายจึงเป็นที่นิยมในการฝึกซ้อมและนำไปใช้รวมถึงเมื่อเป็นฝ่ายรุกโดยเฉพาะผู้ เล่นตำแหน่งตัวทำหลัก เช่น ท่ารุกด้วยหลังเท้ากระโดดลอยตัวกลางอากาศหรือกระโดดเตะสลับ เท้าจนกระทั่งใช้รับลูกตะกร้อขณะเป็นฝ่ายตั้งรับ

การเล่นตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในมีความสำคัญในการเล่นเป็นทีม คือ ใช้ในการเสิร์ฟตะกร้อและยังสามารถใช้ในการรับลูกเสิร์ฟจากฝั่งตรงข้างได้ รวมถึงใช้ตั้งลูกให้ผู้เล่นตำแหน่งรุก เล่นได้ง่ายขึ้นและใช้ประโยชน์ในการรับลูกทั่ว ๆ ไปในขณะตกเป็นฝ่ายตั้งรับ

การเล่นตะกร้อด้วยเข่ามีความสำคัญในการเล่นเป็นทีม คือ ใช้ในการรับลูกเสิร์ฟและใช้ในการรับลูกทั่ว ๆ ไปขณะเป็นฝ่ายตั้งรับ

การเล่นตะกร้อด้วยศีรษะมีความสำคัญในการเล่นเป็นทีม คือ ใช้ในการรับลูกเสิร์ฟและลุกทั่วไปรวมถึงใช้รุกเมื่อเป็นฝ่ายรุกจนกระทั่งใช้ตั้งลูกให้ผู้เล่นตำแหน่งรุก

4. ทักษะการเตะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน

การเล่นตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในมีความสำคัญในการเล่นเป็นทีม คือ ใช้ในการเสิร์ฟตะกร้อและยังสามารถใช้ในการรับลูกเสิร์ฟจากฝั่งตรงข้างได้ รวมถึงใช้ตั้งลูกให้ผู้เล่นตำแหน่งรุก เล่นได้ง่ายขึ้น และใช้ประโยชน์ในการรับลูกทั่ว ๆ ไปในขณะตกเป็นฝ่ายตั้งรับ โดยการเตะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในจะมีลักษณะดังนี้ ท่าเตรียมและการทรงตัวเพื่อการเล่นลูกข้างเท้าด้านใน ยืนอยู่ ในท่าตรง เท้าแยกห่างกันประมาณ 1 ช่วงไหล่ ยกเท้าขา้ งที่ถนัดขึ้นในลักษณะปลายเท้างอพับเข้า ด้านใน บิดปลายเท้าให้หงายขึ้นเล็กน้อย เป็นแนวขนานกับพื้น สูงจากพื้นระดับเข่า งุ้มปลาย

เท้าเล็กน้อยเพื่อให้บริเวณข้างเท้าด้านในเป็นจุดสัมผัสลูกตะกร้อ แขนทั้งสองข้างกางออก ห่างลำตัว เพื่อความสมดุลของร่างกายเท้าที่เป็นเทา้ หลกั ย่อลงเล็กน้อย น้ำหนักตัวค่อนมาด้านหน้า สายตามองลูกตะกร้อและจุดกระทบบริเวณข้างเท้าด้านใน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

คมกฤษดา ชัยมงคล (2559) ได้ศึกษาเรื่องผลการจัดการเรียนรู้เซปักตะกร้อตามแนวคิดนิโอฮิวแมนที่มีต่อทักษะการเล่นลูกด้วยข้างเท้าด้านใน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เซปักตะกร้อตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เซปักตะกร้อ ตามปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชันมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เรียนวิชาพลศึกษากีฬาเซปักตะกร้อ จำนวน 60 คนกล่มตัวอย่าที่ใช้ใช้ในการวิจัยได้มาจาก วธิี การเลือกตัวอย่างเฉพาะเจอะจง โดยกลุ่ม ทดลองจำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุมคุมจำนวน 30 คนดำเนินการทดลองเป็นระยะเวลาทั้งสิน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 คาบ คาบละ 50 **นาที** ผลวิจัยพบว่าการจัดการเรียนรู้เซปักตะกร้อตามแนวคิดนิโอฮิวแมนนิสสามารถทำให้ทักษะการเล่นลูกด้วยข้างเท้าด้าด้านในของนักเรียนสูงขึ้น ค่าเฉลียของคะแนนการทดสอบทักษะการเล่นลูกด้วยข้างเท้าด้านในหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทอดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เฉลี่ยของคะแนนการทดสอบทักษะการเล่นลูกด้วยข้างเท้าด้านในหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชูชีพ คงมีชนม์ (2560) ได้ศึกษาผลของการฝึกตารางเกา้ ช่องที่มีต่อการเล่นตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในเพื่อเปรียบเทียบผลของการฝึกตารางเก้าช่องควบคู่กับการฝึกการเล่นกีฬาตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในของกลุ่มทดลอง กับผลของการฝึกการเล่นกีฬาตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในของกลุ่ม ควบคุม กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลยั ราชภัฏนครปฐม จำนวน 40 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่มๆ ละ 20 คน โดยสุ่มแบบกำหนด พบว่า การฝึกตารางเก้าช่อง

ควบคู่กับการฝึกการเล่นก็ฬาตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในมีทักษะที่ดีขึ้นและโปรกแกรมฝึกระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติติที่ระดับ .05

ประกาสิทธิ์ อ่างคำ (2553) ได้ศึกษาผลของการฝึกจินตภาพที่มีต่อความสามารถในการเสิร์ฟเซปักตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อายุระหว่า ง 12-15 ปี ของโรงเรียนเชียงใหม่ คริสเตียน อาเภอเมือง จังหวัด เชียงใหม่ ปีการศึกษา 2553 จานวน30 คน โดยแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน กลุ่มทดลองฝึกโดยใช้โปรแกรมฝึกจินตภาพ และโปรแกรมการฝึกเสิร์ฟเซปักตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในควบคู่ไปด้วยส่วนกลุ่มควบคุมใช้โปรแกรมการฝึกเสิร์ฟเซปักตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในเพียงอย่างเดียวผลการวิจัยปรากฏว่า ภายหลังจากการฝึกจินตภาพ กลุ่มทดลองมีความสามารถในการเสิร์ฟเซปักตะกร้อสูงกว่าก่อนการฝึกจินตภาพ ความสามารถในการเสิร์ฟเซปักตะกร้อของกลุ่มที่ได้รับการฝึกจินตภาพสูงกว่ากลุ่มที่ฝึกการเสิร์ฟเพียงอย่างเดียว

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

แบบแผนการวิจัย การวิจัยเรื่อง

การพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อวิดิโอของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล 4 (บ้านแหลมทราย) เป็นวิจัยที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้เปรียบเทียบพัฒนาการทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในก่อนและหลังใช้สือวิดิโอ และเสนอตามลำดับหัวข้อดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล4 (บ้านแหลมทราย) จังหวัดสงขลาภาคเรียนที่ 1 จำนวน

คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง
    - 1.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อวิดีโอประกอบการสอน
    - 1.2 แบบฝึกทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อวิดีโอ
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล
    - 2.1 แบบประเมินทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน

ขั้นตอนการสร้างแบบฝึกการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อวิดีโอ

สื่อวิดีโอทักษะที่ผู้วิจัยทำขึ้น ได้ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

1) ศึกษาหนังสือเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการ เดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน ชั้นมัธยมศึกษาปที่ 3/1 และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลแล และประเมินผล วิธีการสร้างแบบประเมินทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน

2) ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และสาระการเรียนรู้พลศึกษา เรื่องการเดาะตะกร้อด้วยข้างใน

3) ร่างแบบประเมินสื่อวิดีโอทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน พร้อมทั้งกำหนดเกณฑ์การประเมิน จากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมของแบบประเมิน ประเด็นการประเมิน และเกณฑ์การประเมิน ซึ่งพบว่าแต่ละประเด็นมีค่า JOC มากกว่า 0.5

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย การเปรียบเทียบความสามารถในการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในก่อนและหลังของการใช้ทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้า ด้านในโดยใช้สื่อวิดีโอ โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบียงเบนมาตรฐานและคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

- คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์

$$GS(\%) = \frac{(Y-X)}{(F-X)} \times 100$$

เมื่อ G5% คือ คะแนนร้อยละของพัฒนาการนักเรียน X คือ คะแนนก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึก

Y คือ คะแนนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึก

F คือ คะแนนเต็ม

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อวิดีโอ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล 4 บ้านแหลมทราย ที่ไม่ผ่านเกณฑ์การทดสอบในการเรียน

มีวัตถุประสงค์คือ

(1) เพื่อศึกษาพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน
(2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในก่อนและหลังของการใช้สื่อวิดีโอ

คณะผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลอง โดยออกแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียววัดผลก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาล 4 บ้านแหลมทราย ที่ไม่ผ่านเกณฑ์การทดสอบในห้องเรียน จำนวน 22 คน ผู้วิจัยได้นำเสนอผอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี่

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยสื่อวิดีโอ

ในการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้สื่อวิดีโอ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล 4 บ้านแหลมทราย ที่ไม่ผ่านเกณฑ์การทดสอบจากคลิปวิดโอนักเรียน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ค่าสถิติเชิงบรรยาย คะแนนก่อนและหลังการใช้สื่อวิติโอ ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

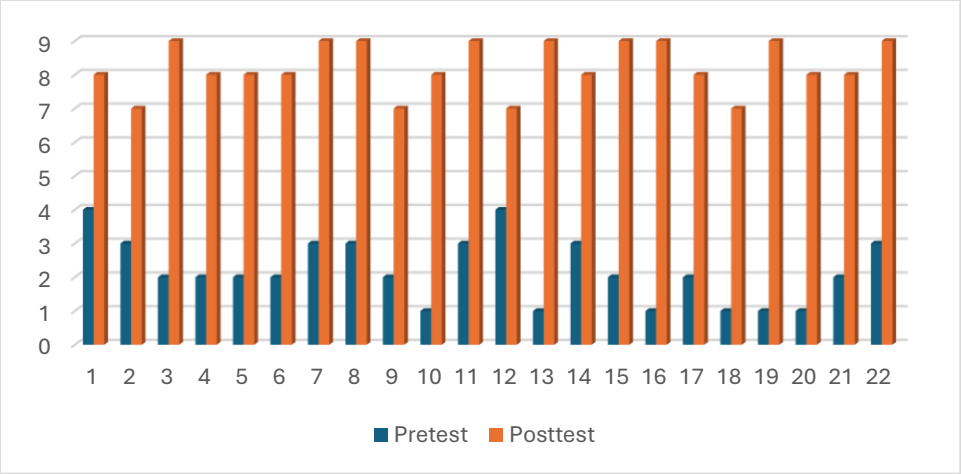
ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติเชิงบรรยายคะแนการประเมินก่อนและหลังการใช้สื่อวิดีโอ ของนักเรียนชั้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล 4 บ้านแหลมทราย

คะแนน	n	min	max	Range	Mean	S.D.
ก่อนเรียน	22	1	4	3	2.18	0.75
หลังเรียน	22	7	10	3	8.22	0.95

จากการวิเคราะห์ตารางที่ 1 พบว่า คะแนนก่อนการเรียนรู้โดยใช้สื่อวิดีโอ มีค่าน้อยที่สุดเท่ากับ 1 คะแนน ค่ามากที่สุดเท่ากับ 4 คะแนน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.18 คะแนน และส่วนเบียงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.95 ส่วนคะแนนหลังการเรียนรู้โดยใช้สื่อมีค่าน้อยที่สุดเท่ากับ 7 คะแนน ค่ามากที่สุดเท่ากับ 10 คะแนน

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.22 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.75

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแท่งแสดงคะแนนของนักเรียนก่อนและหลังใช้สื่อวิดีโอ

ตารางที่ 2 ตารางแสดงคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้สื่อวิดีโอ คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์และระดับพัฒนาการ

นักเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน	พัฒนาการสัมพัทธ์	ระดับพัฒนาการ
1	4	10	66.66%	ระดับสูง
2	3	7	57.14%	ระดับสูง
3	2	9	87.50%	ระดับสูงมาก
4	2	8	75.00%	ระดับสูง
5	2	8	75.00%	ระดับสูง
6	2	8	75.00%	ระดับสูง
7	3	9	85.71%	ระดับสูงมาก
8	3	9	85.71%	ระดับสูงมาก
9	2	7	62.50%	ระดับสูง
10	1	8	77.77%	ระดับสูงมาก
11	3	9	85.71%	ระดับสูง
12	4	10	50.00%	ระดับกลาง
13	1	9	88.88%	ระดับสูงมาก
14	3	8	71.42%	ระดับสูง
15	2	9	87.50%	ระดับสูงมาก

นักเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน	พัฒนาการสัมพัทธ์	ระดับพัฒนาการ
16	1	9	88.88%	ระดับสูงมาก
17	2	8	75.00%	ระดับสูงมาก
18	1	7	66.66%	ระดับสูง
19	1	8	88.88%	ระดับสูงมาก
20	1	8	77.77%	ระดับสูงมาก
21	2	8	75.00%	ระดับสูงมาก
22	3	10	85.71%	ระดับสูงมาก
เฉลี่ย	2.18	8.22	76.79	ระดับสูงมาก

บทที่ 5
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะนำ

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล 4 ที่ไม่ผ่านเกณฑ์การทดสอบในห้องเรียนโดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อเพื่อใช้เปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อวิดีโอ โดยใช้กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล 4 ที่ไม่ผ่านเกณฑ์การทดสอบในห้องเรียน จำนวน 22 คน เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อประกอบการสอนใช้สื่อวิดีโอ แบบประเมินทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

คะแนนการประเมินทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อวิดีโอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.85คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.98 คะแนน คะแนนการประเมินทักษะการเตะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในหลังใช้สื่อวิดีโอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.15 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.89 คะแนน ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนและหลังการสรุปได้ว่า ผลการใช้สื่อวิดีโอ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล 4 ที่ไม่ผ่านเกณฑ์การทดสอบในหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีพัฒนาการสัมพัทธ์เฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 65.03 อยู่ในระดับสูง

อภิปรายผลการวิจัย

การพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อวิดีโอสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาล 4 ที่ไม่ผ่านเกณฑ์การทดสอบใน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การใช้สื่อวิดีโอ เห็นได้จากคะแนนการประเมินทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในของนักเรียนที่มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สามารถทำให้นักเรียนพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในของตนเองได้ดียิ่งขึ้น จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ของทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในมีพัฒนาการไปในทิศทางที่ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะนำ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้สื่อวิดีโอ ซึ่งช่วยให้นักเรียนมีทักษะการการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในที่ดีขึ้น ดังนั้นควรส่งเสริมการใช้วิดีโอไปใช้ในการเรียนการสอนรายวิชาพลศึกษาในสถานการณ์ของการสอนออนไลน์ในเรื่องการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในและเรื่องอื่น ๆ อีกด้วย ทั้งนี้วิธีการพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้ส่อวิดีโอผู้สอนต้องคำนึงถึงระยะเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรมให้มีความเหมาะสมกับระยะเวลาในการเรียนและจำนวนนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในโดยใช้วิดีโอ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า สื่อวิดีโอสามารถพัฒนาทักษะการเดาะตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในในสถานการณ์ออนไลน์ได้ดีขึ้น

บรรณานุกรม

กรมพลศึกษา.(2555).คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อ.พิมพ์ครั้งที่2.กรงเทพฯ:โรงพิมพ์ องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก ในพระบรมราชูปถัมภ์.

กณิศ ญาณวรุตม์วงศ์. (2552). เปรียบเทียบผลโปรแกรมการฝึก ออกกาลังกายด้วยกายจัตุรัสและบันไดลิงที่มีต่อสมรรถภาพการจับออกซิเ จนสูงสุด วทิยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต(พลศึกษา).คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คู่มือการฝึกกีฬาเซปักตะกร้อ. กรุงเทพฯ: อาร์ตโปรเกรส. จิราธิวัฒน์มูลศาสตร์. (2552). ผลของการฝึกตารางเก้าช่องที่มีต่อความคล่องแคล่วว่องไว ของนักเรียนชายระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาบัณฑิต(การจัดการวิทยาศาสตร์การกีฬา), คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาราชภัฏจันทร์เกษม.

เจริญ กระบวนรัตน์ (2552ก). การยืดเหยียดกล้ามเนื้อ. กรุงเทพฯ: สานักพิมพม์ พ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.(2552ข). ตาราง 9 ช่องกับการพัฒนาสมอง. พมิ พ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สินธนาก๊อปปี้เซ็นเตอร์ เจริญ กระบวนรัตน์ (2557). วิทยาศาสตร์การฝึกสอนกีฬา. กรุงเทพฯ: สินธนธนาก๊อปปี้นเซ็นเตอร์ เฉลียว บุญยงค์ (2519). ตะกร้อและเซปักตะกรอ้ . กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

ทวีศักดิ์ หนูสุวรรณ. (2555). ผลของการฝึกตาราง 9 ช่องที่มีตอ่ ความคล่องตัวตัวของนักกีฬา เซปักตะกร้อชาย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (พลศึกษา). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

ภาคผนวก